

LĂMURIRI DESPRE BUNICI

Bunicile cântă tremurat, dar simpatic.

Bunicile îți oferă cireașa de pe tort.

Bunicile te fugăresc uneori până la următorul felinar... pe urmă însă se sprijină de perete și capătă o culoare caraghioasă, gălbuiie.

O bunică susține că *puteți* să stați împreună la o ceașcă de ceai, prin telefon.

A învățat subiectul, aşa că poate să-ți asculte noutățile.

Bunicile chiar deplâng soarta broscuței tale care tocmai a murit.

Bunicile au picioare bătrâne și inimi tinere.

Tuturor bunicilor le plac scrisorile.
Chiar dacă nu sunt decât niște mâzgălituri
cu o urmă murdară de deget.

Bunica mea se pricepe să urce scările.
Dacă o iezi cu binișorul. Si n-o împingi.

Bunicile știu ce a fost acolo înainte să exiști tu.

Bunicile supraviețuiesc tiranilor.
De aceea nu dispare lumea.
Toată lumea are nevoie de o bunică.
Mai ales eu.

UN NOU COPILAŞ DE IUBIT

Credeam că am uitat cum se ține în brațe un copil –
dar brațele mele și-au adus aminte.

Vine o zi când ne închipuim că, în sfârșit,
am scăpat de grija pentru copii, de necazurile lor,
de pretențiile lor.

Apoi simțim un mic ghiont – și ne pomenim iar
legeate de nevoile nepoților noștri.
Și de dragostea lor.

Abia ai terminat de urcat în pod ultimul
ursuleț de plus, că trebuie să-l cobori din nou.

Cum te simți ca bunică?

Cam ciudat.

E de-a dreptul o nebunie să-ți vezi propriul
copil ținând în poală copilul lui.

Dar ce bine e.

Ca un fel de premiu.

Exclamațiile de mirare, țipetele de plăcere,
spinele de încântare, de mult pierdute,
pe când propriii tăi copii creșteau,
se înțelepțeau și se pregăteau să intre în viață –
toate îți sunt brusc înapoiate de nepoți.
Parcă aceleași mânuțe se agață strâns de ale tale
și te trag de la o emoție la alta –
„Uite ! Ah, privește ! *Hai!*“